

SARAH DARER LITTMANOVÁ

ZA SEDMERO MRAKODRAPY

Otráveným jablkem to teprve začalo ...

FRAGMENT

Za sedmero mrakodrapy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah Darer Littmanová
Za sedmero mrakodrapy
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

SARAH DARER LITTMANOVÁ

ZA SEDMERO MRAKODRAPY

*Pro Cindy Beth Minnichovou – učitelku, bohyni
Klubu knihomolských šprtů, a přítelkyni – za to,
že mi pomohla odemknout tento příběh... konečně!*

Kapitola první

PŘÁVĚ SE ZE MĚ OFICIÁLNĚ STALA ZOUFALÁ
trapka.

Před půl minutou mi moje nejlepší kamarádka Katie oznámila, že ji Quinn Ackerman pozval na Podzimní ples. Minulý týden zase Dave Theis pozval moji druhou nejlepší kamarádku Nicole. Což znamená, že jsem teď z naší party jediná, která nemá s kým jít.

A celé to ještě zhoršuje fakt, že jsem jediný potomek dvou nejslavnějších bytostí v pohádkové historii. Možná jste už o nich slyšeli: Sněhurka a princ Krasoň.

Být nositelkou příjmení Krasoňová s sebou nese celkem dost nevýhod. Zvláště když jste osmačka na nižší střední škole na Manhattanu, za dva týdny vás čeká ples, a vy nemáte nikoho, kdo by vás na něj chtěl vzít.

Vy, jejíž máma byla tak nádherná, že se z její macechy stala vrahounka, jen aby ji nějaké bláznivé zrcadlo zase začalo nazývat tou v celé zemi zdejší nejhezčí a nejkrásnější. Vy, jejíž otec, který je mimochodem princ, do toho všeho doslova naklusal na bílém koni, aby spolu pak mohli žít šťastně až do smrti.

Jo, to jsem já. Rosamunda Sněhurka Krasoňová. Kamarádi mi říkají Rosie.

Ale teď bych se neměla litovat. Teď se prostě musím radovat spolu s Katie, která má rande se samotným Quinnem Ackermannem, do kterého byla zakoukaná snad odjakživa.

„To je úplně nejlepší zpráva!“ řeknu jí. Což je pravda, tedy pro ni. Co se mě týče, nejsem moc velká fanyнка Quinna Ackermanna. Je tak trochu (dobře, hodně) zahleděný sám do sebe. Ale jestli to, že s ním půjde na Podzimní ples, udělá Katie šťastnou... co bych to byla za kamarádku, kdybych se s ní neradovala?

„Já vím,“ vzdychne Katie. Má ve tváři stejně zasněný výraz, jaký mívá máma, když vypráví příběh o tom, jak se s tátou poznali. „Na tohle jsem čekala od chvíle, co jsme se první den školy v šesté třídě potkali. A teď se to konečně stalo.“

„Doufám, že za to čekání stál,“ řeknu.

Katiin zasněný výraz zmizí.

„Ššš, Rosie. Jen proto, že ty v sobě nemáš ani špetku romantiky, nemusíš to hned Katie kazit,“ napomene mě Nicole.

„Tak jsem to nemyslela,“ protestuju.

„Ale vyznělo to tak,“ odsekne Katie. „Jako kdybys byla velký, šedivý mokrý mrak plný předsudků, který mi hodlá pokazit celou tuhle šťastnou událost.“

„Promiň,“ zamumlám.

„To je dobrý,“ odpoví mi. Pak na mě vrhne starostlivý pohled plný lítosti. „Jsi nervózní kvůli tomu, že ještě nemáš rande?“

Má z poloviny pravdu, takže se klidně toho záchranného lana můžu chytit.

„Jo. Myslím.“

„Já vím! Měla bys jít s Quinnovým kamarádem Hunterem,“ vyhlásí Katie. „To by bylo skvělý dvojitý rande. A navíc je to kus a na fotkách byste spolu vypadali skvěle.“

Hunter Peterson je hvězda útoku ve školním fotbalovém týmu. Problém je v tom, že za ním sedím na hodinách občanky, a i když nemůžu nesouhlasit s tím, že je to kus, nepatří na naši škole právě mezi nejbystřejší. Myslí si, že lidem z Dánska se říká „Dánovci“.

„Koho to zajímá?“ řekne Katie, když jí o tom povím a vysvětlím, že to fakt myslel vážně, vůbec ne ze srandy a že se dokonce hádal s učitelem, protože byl přesvědčený, že má pravdu. „Je to ples, ne debatní soutěž, Rosie.“

„Ale nebudeme přeci celou dobu jen tancovat. Nemám si s ním co říct. Jediné, o čem mluví, je fotbal a jaké slavné lidi viděl na ulici a otravoval je, dokud si s ním neudělali selfie.“

„Tak prostě předstírej,“ navrhone Katie. „Zeptej se ho, co si myslí o včerejším zápase. Bude úplně jedno, jestli je fotbalová, basketbalová, hokejová nebo baseballová sezóna. Vždycky se někde hraje nějaký zápas.“

„Proč bych měla předstírat, že mě zajímá to co jeho, jen proto, aby se mnou šel na ples?“ zeptám se. „Neměl by on předstírat, že já ho zajímám taky? Je to, že budu falešná, způsob, jak přimět kluka k tomu, aby si se mnou vyšel?“

„Hrozně moc to hrotíš, Rosie,“ řekne Katie. „Tohle je tvůj problém. Ber to takhle: je to kluk, je to kus a umí tancovat. Tak se postarej, abys s ním šla.“

Jako kdyby to bylo takhle snadné.

„Myslím, že by ti víc seděl Damien Wolfe,“ namítne Nicole. „Je to daleko víc tvůj typ. Byli byste spolu tak rozkošní.“

Damien se mnou chodí na matiku. Vždycky sedává v zadní lavici. Má tmavé vlasy, které se dotýkají límce jeho kožené bundy pokaždé, když se skloní ke svému sešitu, kam si zamyšleně něco čmárá černou propiskou. Kreslí. Vlastně to dělá dost dobře. Damien rozhodně vypadá zajímavě. Je tu jen jeden malý problém. Za celý svůj život jsem s ním promluvila stěží tři slova. Je strašně tichý a nikdy nás spolu nepřiradili na žádný projekt. Takže... jo. Asi tak tři slova. Možná pět. Plus několik pokývnutí hlavou, když jsme se mýjeli na chodbě. Jeho vlasy se hezky vlní, když kýve hlavou – za to má u mě bod.

Stejně...

„Jak to, že *víš*, že je můj typ?“ zeptám se Nicole.

„On... prostě je,“ odpoví. To mi fakt pomohlo. „Pozvi ho na ten ples. Nebudeš litovat,“ dodá.

Vzhledem k tomu, že jsem ještě nikdy nebyla na skutečném rande, ani jsem nikdy nebyla do nikoho vážně zakoukaná, nechápu, jak může vědět, jaký je „můj typ“. Já sama v tom ještě nemám tak úplně jasno.

„Teď když jsme vyřešily Rosiin problém s randěním, můžeme se vrátit zpátky k tomu nejdůležitějšímu?“ nadhodí Katie.

„Což je...?“ ptám se.

„Nakupování šatů,“ oznámí. „V sobotu. Potřebuju vaše odborné rady.“

Móda sice není oblast, ve které bych vynikala, ale potloukání se s kámoškami je. „To mi vyhovuje,“ řeknu.

„Tak to máme plán,“ souhlasí Nicole.

„Udělám seznam obchodů,“ řekne Katie.

Jak znám Katie, tenhle plán nakupování bude vypracován do úplných detailů, asi jako kdyby se jednalo o obrovskou armádní kampaň. *Poznámka pro mě: Vzáít si pohodlné boty a svačinu.*

Zatímco poslouchám diskuze mých kamarádek ohledně šatů a partnerů na ples, uvědomuju si, že čas běží a já nemám ani jedno.

V tu chvíli se rozhodnu, že jsem dostatečně zoufalá na to, abych udělala něco, co jsem si slíbila, že nikdy neudělám, protože všechny ostatní pokusy skončily tak strašně bídně.

Požádám o radu svou matku.

Kapitola druhá

KDYŽ PŘIJDU DOMŮ ZE ŠKOLY, MÁMA JE VE SVĚ pracovně a píše nový článek pro svou stránku ŽivotAStylPodle-Krasoňových.com.

Jeden z typických článků je například tenhle: *I vy můžete najít svého vysněného prince: 12 kroků, jak toho dosáhnout!*

Nečetla jsem to, ale tenhle článek bych zvládla sama napsat i ve spánku:

- 1) Okouzlující princové chtějí okouzlující dámy. Dejte si pozor na své způsoby!
- 2) Dbejte na to, abyste se vyspala do krásy! To, že budete vypadat jako Dřímál, vám ovoce nepřinese.
- 3) Hydratovat, hydratovat, hydratovat a nic jiného! Tajemství svěží, bezchybné „pleti jako sníh“ je noční krém, který vás nezklame.
- 4) Nestydte se! Muži mají rádi sebevědomé ženy.
- 5) Usmívejte se a vyzařujte pozitivní energii! Princové nemají zájem o nabručené holky.
- 6) Jezte vitamíny od značky CynCorp – lze objednat přímo

zde na stránce *ŽivotAStylPodleKrasoňových.com* – abyste byla pořád zdravá. Kýchání *není* sexy!

- 7) Čtete sekci novinky na *Život a styl podle Krasoňových*, abyste byla v obraze. Poslední, co chcete, je působit na rande dojemem, že nevíte, co se děje ve světě!
- 8) Jedno jablko denně nejen zajistí, že nebudete muset k lékaři, ale zaručí vám postavu, pro kterou by ostatní ženy vraždily!
- 9) Mějte své vlasy pořád jemné, zářivé a bez zacuchání s pomocí *Kouzelného hřebínku*TM – poříďte si ho dnes a dostanete zeštíhlující pás *Udržovač linie*TM zcela zdarma!
- 10) Buďte šťastná – smích je nakažlivý!
- 11) Připravte se na polibek z pravé lásky s naším speciálním hydratačním balzámem *Krvavě rudé rty*TM. Váš princ vám bude navždy oddán!
- 12) Žijte šťastně až do smrti – a *ŽivotAStylPodleKrasoňových.com* vám řekne jak!

Jasně, mamka *nikdy* nenapíše *doopravdy*, jak se s tátou dali dohromady:

- 1) Nakrkněte svou macechu. Jako *vážně* ji nakrkněte.
- 2) Přesvědčte týpka, který vás má zabít a přinést jí vaše srdce, aby místo toho zabil laň. („*Cože? Tys ho přinutila zabít Bambiho?*“ zeptala jsem se, když jsem byla menší a pak jsem začala vyvádět kvůli tomu, jak je moje matka krutá ke zvířatům.)
- 3) Utečte.

- 4) Vloupejte se k někomu do domu.
- 5) Poddejte se svým mániím a uklidte tam ten bordel. I když *to není váš dům a ani nevíte, kdo tam vlastně bydlí.*
- 6) Souhlaste, že budete neplacená domácí výpomoc pro bandu „mužů s podvýškou“ výměnou za byt a stravu.
- 7) Kupte si hřeben od náhodného cizince i přesto, že je to naprostý podivín, protože jste posedlá svým vzhledem. I když jediní lidé, které potkáváte, jsou už zmiňovaní malí chlápci.
- 8) Skoro umřete. Zachrání vás nešikovný muž s podvýškou, který vám hřeben vyrazí z ruky.
- 9) Odmítněte se poučit ze svých chyb. Kupte si jablko od dalšího cizince.
- 10) Uduste se otráveným jablkem a umřete. Nechte se zavřít do skleněné rakve, protože všem těm mužům s podvýškou bude, cituju: „Chybět pohled na vaši nádhernou tvář“. Což je víc než ujetý, jestli chcete znát můj názor, protože ve škole jsme se učili, že se vaše tělo začne po čase rozkládat. Takže... fuj!
- 11) Počkejte, až kolem pojede (nejlépe na bílém koni nebo ve sportáku) nějaký muž, kterého vaše krása zaujme natolik, že otevře skleněnou rakev a políbí vás (odporný, *že jo?*), což způsobí, že se ten kus jablka ve vašem krku uvolní a vy se jako kouzlem probudíte. Protože nejste skutečně mrtvá, jenom prostě fakt extrémně tvrdě spíte a vypadáte u toho jako mrtvá. To je verze, které se oba dva budete držet.

- 12) Žijte šťastně až do smrti – a ŽivotAStylPodleKrasoňových.com VÁM ŘEKNE JAK! (Nehledě na to, že vám u toho prodá spoustu *bloupostí*, které k tomu budou potřeba...)

Mámě s tátou se povedlo okolo stránky ŽivotAStylPodleKrasoňových.com a značky Krasoň vybudovat dost výnosnou firmu, hlavně díky penězům od mezinárodní výrobní společnosti Cyn-Corp. Mamka má svou vlastní řadu zkrášlujících a omlazujících produktů (*Zajistí, že zůstanete v celé zemi nejhezčí a nejkrásnější bez ohledu na to, co říká zrcadlo!* – tvrdí reklama.) Táta má zase svou řadu sportovního náčiní a luxusních doplňků. (*Ukradněte jí srdce s lukem a šípy hodnými skutečného lovce! a Bude to láska na první pohled, když na sobě budete mít kožené polobotky prince Krasoňe.*) Jeho práce je starat se o obchod a reklamu. Nevěří mámě, že by to tam venku zvládla sama, protože moc důvěřuje cizincům. Hádají se kvůli tomu. Pořád.

„To bylo jednou, navíc za sedmero horami a devatero řekami!“ namítá vždycky máma.

„No, vlastně to bylo dvakrát,“ připomíná jí táta. „A ještě pořád bys ležela v té skleněné rakvi obklopená partou nabručených trpaslíků, kdybych se tam neukázal.“

„Jak to můžeš vědět?“ hádá se máma. „Jsem si jistá, že by se nakonec ukázal nějaký jiný okouzlující princ...“

A pak táta začne žárlit a takhle to jde pořád dál, hádka se přiostruje a přiostruje, až se najednou usmíří a políbí se. *Fuj.*

Každopádně se po svačině vydám do máminy pracovny a svezu

se do jednoho z křesel naproti jejímu pracovnímu stolu. Věnuje mi rychlý pohled.

„Ahoj, zlato. Jak bylo ve škole?“

„Školně,“ odpovím. Máma je na moje neurčité odpovědi ohledně školy zvyklá, a protože je právě zabraná do práce, ani se dál nevyptává. Skoro se rozhodnu nechat si svou otázku pro sebe. *Má práci... nechci ji vyrušovat.* A navíc její řešení mých každodenních teenagerských problémů se můžou lehce zvrtnout do nějakého mega trapasu. Jako když jsem jí řekla, že mám měsíčky. Nemohla prostě říct: *Tady máš nahřívací láhev a prášky proti bolesti*, jako by to udělala *normální* máma. Ne, místo toho mě od-táhla do newyorské Botanické zahrady v Bronxu, kde ne úplně nenápadně ukradla malinové listí, přesličku a řebříček, aby mi mohla udělat *odvar*. Chlap z ochranky na ni kvůli tomu vyběhl, ale ona se na něj usmála, použila veškerou sílu svého v celé zemi zdejší nejhezčího a nejkrásnějšího obličejce a řekla mu, že ty rostliny nutně potřebuje, protože já mám *měsíčky*. Sice to slovo „měsíčky“ zašeptala, ale bylo to jedno – stejně jsem chtěla na místě umřít, jak mi bylo trapně.

Jenže ples se blíží a já jsem Krasoňová bez kluka. Zoufalé časy si žádají zoufalé prostředky.

„Mami, za dva týdny je Podzimní ples a já nemám rande. Nemáš pro mě nějakou radu?“ Použila jsem dvě kouzelná slovíčka, která zaručeně získají naprosto její pozornost: „ples“ a „rande“. A vlastně tam můžeme započítat i třetí slovo: „*rada*“. Celá její stránka je postavená na tom, že lidem radí, jak si vylepšit život po vzoru Krasoňových.

Máma mě sjede svým posuzovacím pohledem. Kdybyste mi v tu chvíli dali možnost vybrat si mezi tím, abych to riskla s mluvícím zrcadlem mojí nevlastní babičky a pohledem mojí matky ve stylu *fajn, podívejme se na Rosie, co si s ní počneme*, jednoznačně bych si vybrala to ujeté zrcadlo. A to vím, jak ten příběh skončil.

„Ach, Rosamundo, na tuhle chvíli jsem čekala tak hrozně dlouho,“ řekne.

„Na jakou chvíli?“ zeptám se obezřetně.

„Na chvíli, kdy za mnou přijdeš pro radu,“ vysvětlí. „Samozřejmě jsem tady jen pro tebe, má nejdražší. Vždycky jsem byla a vždycky budu. A je toho *tolik*, co můžeme udělat!“

Proč mám najednou neodbytný pocit, že ptát se průkopnice teorie o tom, že *z něj dostanete to nejlepší jen, když vy sama budete nejlepší*, možná nebyl ten nejchytřejší nápad, co jsem kdy měla? Jenže pak máma vstane od svého pracovního stolu a obejmě mě.

„Pojď se mnou, broučku. Chtěla bych ti dát něco speciálního.“

Následuju ji přes chodbu vedoucí od její pracovny až do šatny spojené s ložnicí mých rodičů. Mámina šatna je větší než většina jednopokojových bytů na Manhattanu. No fakt, určitě by ji mohla pronajímat za víc než jeden a půl tisíce dolarů měsíčně. Malé prostory jí nedělají moc dobře – myslím, že to má něco společného s celou tou záležitostí se skleněnou rakví. Údajně ji to stálo léta chození na terapii a nějaký zvláštní lektvar proti úzkosti, co jí namíchal Prófa, než byla schopná vstoupit do výtahu v naší budově bez toho, aby se úplně sesypala. Jednou, zrovna když mě čekala, ji táta musel vynést nahoru po schodech. Než se dostali před vstupní dveře, vypouštěl z úst slova, která by se

určitě nedala označit za okouzující – nebo alespoň tak mi to vyprávěli.

Šatna kromě máminy rozsáhlé sbírky šatů, bot a doplňků obsahuje i obří zrcadlo v pozlaceném rámu (pokud já vím, tak nemluví, což je dobře, protože nevlastní babičce to moc štěstí nepřineslo) a za ním je trezor.

Předpokládali byste, že vzhledem k naší pohádkové minulosti se bude trezor otevírat nějakým kouzelným zaklínadlem, ale místo „Abrakadabra“ nebo „Sezame, otevři se“, je k tomu zapotřebí jen starý nudný číselný kód. Máma otočí číselníkem a otevře dvířka, pak se chvilku přehrabuje uvnitř mezi všemi důležitými papíry, pasy, rodinnými šperky (lidi, mluvíme tady o skutečných *korunách* a *diadémách* a tak), dokud nenajde malou taštičku z černého sametu. Pak zavře trezor, vrátí zrcadlo do původní polohy a otočí se ke mně s rozzářenýma očima.

„Rosamundo, čekala jsem, až nastane ten správný čas, abych ti tohle mohla dát. A teď je to tu,“ řekne a podá mi tu sametovou taštičku.

Nemůžu si nevšimnout, že vypadá nádherně dokonce i když je dojatá k slzám. Její slzy jsou jako krystalky od Swarovského třpytící se jí v očích modrých jako safír. Zajímalo by mě, jestli jí někdy oči zrudnou a *z nosu tečou nudle*, tak jako mně, Katie a Nicole, když se díváme na smutné filmy.

Vloží mi sametovou taštičku do rukou, je těžká a teplá. Otevru ji a z ní vypadne zlatá pudřenka, na které jsou vyryté znaky matčiny rodiny. Je vysázená drahými kameny – diamanty, rubíny, smaragdy a safíry.

„Páni,“ vydechnu. „To je... nádhera!“ Dotknu se jednoho rubínu špičkou prstu. Vypadá, jako kdyby uvnitř plál oheň, ale kámen zůstává studený. „Nemyslíš, že je to pro mě trochu... no, víš... *přemrštěné*?“ zeptám se. „Musí to být hrozně drahé. Co když to ztratím?“

Máma mi na tváře přiloží své chladné prsty, bílé jako sníh, s nehty nalakovanými krvavou červenou (samozřejmě). „Jsi princezna s královskou krví, Rosamundo,“ řekne mi. Pohledem sjede k mému dost neprinceznovskému outfitu, který tvoří džíny, tričko a conversky. „Možná se snažíš schovávat za obnošená trička a ty tvoje tenisky bez tkaniček, ale tvoje dědictví je tam někde uvnitř. Říká se přeci, že jablko nepadá daleko od stromu.“

Nemám tušení, co tím myslí, ale moje pozornost se stejně soustřeďuje jen na její dárek, takže se ani na nic nezeptám a místo toho otevřu pudřenku, která se zdá být těžší a těžší, čím déle ji držím. Dívám se přímo na obvyklou tvář Rosie Krasonové. Mám hnědé vlasy po tátovi a máminy modré oči. Ten obrovský beďar na bradě je ale bohužel celý můj.

Co to bude stát, najevo ti dát, že v zemi zdejší můžeš být nejhezčí a nejkrásnější?

Ta slova jsou tak tichá, že si nejsem jistá, jestli jsem je skutečně slyšela. Nemůžu uvěřit, že by máma použila tuhle hlášku ze všech lidí zrovna na mě.

„Cože?“ zeptám se.

„Nic jsem neříkala,“ odpoví mamka. „Ale myslím, že když se na sebe pořádně podíváš, tak budeš souhlasit, že možná trochu,“ zarazí se, jak hledá ta správná okouzlující slova, která by vyjádřila, co chce říct, „*stylingu* by nezaškodilo.“

V zemi zdejší nejhezčí a nejkrásnější... Rosamundo... V zemi zdejší nejhezčí a nejkrásnější...

A zase. Rozhlédnu se po mámině šatně, ale kromě nás dvou tu už nikdo jiný není. Takže je to skutečně tak. Hledání kluka na Podzimní ples ze mě udělalo blázna.

„Tak co myslíš, Rosie?“ zeptá se máma.

„Co si myslím o čem?“

„O mém návrhu. Pojďme ti trochu vypilovat styling, aby ses mohla předvést ve své nejlepší randící formě,“ odpoví. V ruce už má připravený telefon, aby mohla odstartovat celý zkrášlující proces.

„Mohla bys definovat slovo *styling*?“

„Nic extra,“ trylkuje. „Jen úplně malilinkatou proměnu. Zeptám se, jestli by tě Phillipe nemohl vtěsnat do programu na zítřejší odpoledne. Řeknu mu, že jde o naléhavý případ.“

„Počkej,“ zarazím ji zrovna, když chce zmáčknout tlačítko rychlého vytáčení. „Proč je to vždycky o tom, jak vypadám?“

Její prst se zarazí nad klávesnicí mobilu a podívá se na mě, jako kdybych byla zpomalená. „Protože prince dostane ta nejkrásnější, Rosie,“ vysvětlí mi, jako když tříletému dítěti vysvětlujete abecedu. „Vzpomeň si, jak jsme se poznali my dva s tatínkem.“ Zase má v očích ten zamlžený pohled, který má vždycky, když ten příběh vypráví.

Jako kdybych na to někdy mohla zapomenout.

„Otevřela jsem oči a uviděla tvář tvého otce a okamžitě jsem věděla, že spolu budeme navěky.“

Každý ten příběh zná a nezdá se, že by někoho znepokojoval tolik jako mě. Pokaždé, když si představím, že se proberu z totálního bezvědomí a zjistím, že mě líbá nějaký neznámý chlápek, všechno, na co dokážu myslet, je: „FŮŮJ, NE! TOHLE NE! NE!“ No a co, jestli je fakt sladouš? Nevidím způsob, jak by v tomhle případě mohla romantika převážít to, že je to úděsný.

Uvažuju – a není to poprvé – že je se mnou možná něco špatně. Možná jsem nějaký mutant, který v genech postrádá smysl pro romantiku.

„Ale... jak jsi věděla, že on je tvoje pravá láska jen na základě jednoho polibku?“ trvám na svém. „Chci říct, žeš měla štěstí... my měly štěstí... protože táta je super, ale co kdyby se z něj vyklubal totální zmetek?“

Máma zakloní hlavu a rozesměje se. Její smích je jako muzikál; zní to jako zurčení vody, když se přelévá přes broušený křišťál. „To nepřipadá v úvahu... tvůj otec je přeci *princ*,“ řekne, jako kdyby tátova královská krev zajišťovala, že je neschopný udělat jediný špatný skutek. Ale já kromě pohádek četla i učebnice historie. A chtěla bych poznamenat, že existovali princové, kteří nebyli ani náhodou tak okouzlující jako táta. Fakt vůbec. Vezměte si třeba Richarda, který ve vězení zavraždil své dva synovce, aby se z něj mohl stát anglický král Richard III. Nebo jiný anglický princ, ze kterého vyrostl král Jindřich VIII. Prostě se rozhodl, že už nemá rád dvě svoje manželky, a tak jim nechal useknout hlavy. To byl *ukázkový* manžel...

Jenže máma má na tváři zase ten nepřítomný výraz, takže nemá smysl snažit se používat logické argumenty.

„Postarám se o to,“ řekne, zatímco mačká tlačítko pro rychlé vytočení Phillipova čísla. „Neboj se, Rosie. Seženeme ti kluka, co tě vezme na ten ples.“ Usměje se na mě, v očích pořád ten výraz sladké zamilovanosti. „A jednoho dne i ty najdeš svého okouzlujícího prince.“

„Toho se právě bojím,“ zamumlám a pak se vytratím do svého pokoje, abych se pokusila přijít se svým vlastním řešením tohoto problému.

V bezpečí svého pokoje se rozhodnu, že když mi s hledáním kluka na rande nepomohly moje kamarádky, mohla bych zkusit moderní technologie.

„Jak si seženu kluka?“ zeptám se inteligentní osobní asistentky v mém telefonu.

„Vydržte chvíli. Prohledávám vaše možnosti,“ řekne tím svým divným počítačovým hlasem. Najde mi tři seznamky pro dospělé. Jedna z nich je pro bohaté absolventy předních univerzit. To není úplně typ kluka, co bych hledala na Podzimní ples. Myslím, že moje „inteligentní“ osobní asistentka ve skutečnosti není zas tak chytrá, nebo možná potřebuje naslouchátko. Kdykoliv po ní chci, aby vytočila Nicole, zeptá se: „Kolik kol?“

S povzdechem si otevřu notebook a napíšu do Googlu: *Jak začít randit na nižší střední*. Skutečně na to existuje příručka krok-za-krokem. *Ano!* Kdo potřebuje kmotříčku vílu, když máte internet?

Nebo si to alespoň myslím, než si přečtu první krok.

Bud' okouzlující a vtipná – ale příliš neflirtuj, abys neskončila s pověstí, o kterou nestojíš. Bud' sebevědomá. Ale dávej si pozor, ať nejsi moc hlučná a vyzyvavá. Jinak by si kluci mohli pomyslet, že jsi typ holky, která se označuje slovem, co se rýmuje se slovem sprcha.

Co to vůbec znamená? Mám pocit, že někde na světě existuje nějaká zlá čarodějnice, která si vymýšlí všechny tyhle blbosti, aby zamotala hlavu holkám, které nemají kluka a úplně je pomátla. Nemůžu se přimět k tomu, abych pokračovala ve čtení. Už tak si začínám přát, abych měla za kmotru skutečnou vílu.

Začínám si myslet, že být první Krasoňová, co nemá kluka, by nemuselo být tak hrozné. Jenže teď, když jsem o tom řekla mámě, silně pochybuju, že tuhle možnost budu mít.

Kapitola třetí

MAMCE SE POVEDE DOHODNOUT MI POHOTO-vostní termín u Phillipa, osobního stylisty v obchodním domě Trés Cher, ke kterému posílá všechny největší odběratelky *Života a stylu podle Krasoňových*, hned na další den po škole. Takže se ani neobtěžuju jít domů, místo toho zamírím do Starcups, kde si objednám nízkotučné latté. Zaberu si jedno z křesel u okna a vytáhnu Romea a Julii, sešit a pero. To je prostě typické, že zrovna probíráme jednu ze Shakespearových her o lásce na první pohled, když jsem bez kluka, no ne?

Nicméně, podívejte se na to, jak těmhle dvěma hrdličkám celá ta věc s pravou láskou vyšla. Jeden skončil mrtvý a druhý ještě mrtvější.

Klidně bych se romantiky navěky zřekla, kdybych nebyla Rosie Krasoňová s rodinnou tradicí, ve které je třeba pokračovat. A kromě toho musím do čtvrtka o Romeově a Juliině bláznivé, zapovězené lásce napsat úvahu na tři stránky.

Romeo a Julie jsou často nazýváni osudem prokletými milenci. Nechápu, proč je tahle hra považována za tak romantickou. Romeo je

přelétavý, namyšlený floutek a Julie se do něj zamiluje jen proto, že dobře vypadá a ona je tak přehnaně chráněná, že nikoho bezčího ještě neviděla. V jednu chvíli je Romeo naprostý blázen do Rosaliny a fňuká na rameni svým montekovským kámošům, protože mu lásku neopětuje, a pak najednou bum! Uvidí Julii a úplně zapomene, že nějaká Rosalina existuje, a místo toho doslova šplhá po zdech, aby mohl mluvit s Julií na jejím balkóně.

Nutí vás to přemýšlet, jestli vůbec Romeo ví, co to pravá láska je, nebo jestli se mu spíš zamlouvá ta představa o pravé lásce. Vždyť stačí jen aby se objevila nějaká další kráska a on se okamžitě zamiluje do ní.

„Hle, jak své líčko rukou podpírá! Kéž bych byl rukavicí na té ruce a dotýkal se toho líčka!“

Zmateně vzhlednu. Copak je fakt Romeo někde tady?

U křesla naproti mně stojí kluk, asi v mém věku. Je vysoký a hubený, s tmavými vlasy, které mu padají do očí. Má na sobě černé džíny a tričko s obrázkem kresleného skunka s nabručeným výrazem, který říká *Láska smrdí*. A taky se na mě usmívá. Teda, ten kluk, ne ten skunk.

Ukáže na můj výtisk *Romea a Julie*.

„Co si myslíš o panu básníkovi?“ zeptá se.

Pokrčím rameny.

„Není špatný. Víc se mi ale líbil *Sen noci svatojánské*. Nejsem moc velká fanyнка Romea.“

„Nevadí, když si sem sednu?“ řekne.

Znovu pokrčím rameny. „V pohodě.“

„Takže, co máš proti mému kámošovi R. Montekovi?“ zajímá

se a nakloní se dopředu. Všimnu si, že si na conversky lihovkou nakreslil hustě vypadající geometrické vzory.

„Tvrdí, že je zamilovaný, ale jak se může dostat od toho, že má zlomené srdce kvůli Rosalině k tomu, že šílí láskou k Julii za jednu noc?“ uvažuju. „To je směšné. Jako vážně, kdybych byla Julie, tak tomu klukovi ani nevěřím, natož abych se kvůli němu zabíjela.“

„Možná si jenom myslel, že je zamilovaný do Rosaliny,“ opo-
nuje mi Záhadný fanda Shakespeara.

„No, a co když si jenom myslel, že je zamilovaný do Julie a ten jed vypil jen proto, že je to emo hysterka?“

Záhadný fanda Shakespeara se zasměje a odhalí tak, že a) už mu sundali rovnátka a b) má hezké zuby.

„Páni, ty jsi teda oříšek, slečno *Nevěřím na romantiku*.“

Okázale ukázu na jeho tričko. „*Já* nejsem ta, kdo má na trič-
ku nápis *Láska smrdí*.“

„Dostalas mě,“ přizná s úšklebkem. „Takže... co si myslíš o slečně Julii Kapuletové?“

„Nikdy nedostala šanci žít. Je až moc ochraňovaná. Chci říct, ta holka má chuť,“ vysvětluju. „A pak se ji pokusí ukecat tenhle fešák... Zkrátka, i když si myslím, že je blázen, neobviňuju ji tolik jako Romea.“

„Tak ty nesnášíš kluky, co?“

„To ne!“ protestuju. „Jen Romeo je... povrchní a nevyspělý.“

„Ne že bys byla upjatá nebo tak něco.“

Začíná mě pěkně štvát. Já *nejsem* upjatá... Nebo jsem?

Významně zkontroluju čas na svém mobilu.